



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **K. K.**  
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Forelem  
sídlem Masarykovo náměstí 220, Napajedla

proti  
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**  
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2017, č. j.: 55410/17/5100 - 41456 - 712211

**takto:**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

**I. Vymezení věci**

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný změnil předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, č. j. 193724/17/3311 - 50523 - 706583, ze dne 7. 2. 2017, kterým bylo zastaveno řízení postupem podle ust. § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve věci řízení zahájeného podáním návrhu na obnovu řízení zaevidovaného dne 1. 11. 2016, č. j. 1903978/16/z 3311 - 50523 - 706583, a to tak, že předmětné řízení bylo zastaveno postupem podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Podle posledně citovaného ustanovení daňového řádu platí, že správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.

## II. Obsah žaloby

2. V rámci žaloby žalobce uvedl, že návrh na povolení obnovy odůvodnil tak, že dodatečné platební výměry na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců září 2006 až prosince 2008 byly vydány na základě provedené daňové kontroly, z níž vyplynulo zjištění, že se jedná o doměření daně z přidané hodnoty z důvodů, že dodavatel dřevní hmoty p. S. vystavil faktury, včetně daně z přidané hodnoty, ačkoliv nebyl plátcem této daně, a tedy že žalobce neoprávněně uplatnil nadměrný odpočet. Žalobce dále poukázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 Afs 59/2013 ze dne 30. 7. 2014. V obecné rovině žalobce souhlasí s tím, že obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nápravě nezákonností rozhodnutí, ale umožňuje, aby proběhlo řízení nové, v němž budou zohledněny dodatečně zjevené skutečnosti a důkazy. Rovněž souhlasí s tím, že rozsudky soudů nelze považovat za důkazy či okolnosti osvědčující skutkový stav věci či nové skutečnosti, ale pouze za rozhodnutí obsahující právní úvahy a názory určitého soudu. V nyní projednávané věci se však žalobce domáhal návrhem na přezkoumání rozhodnutí zrušení rozhodnutí, kterým mu byla vyměřena daň z přidané hodnoty. Jeho návrhu však nebylo vyhověno s tím, že namítané rozhodnutí není nezákonné. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že by podal návrh na povolení obnovy opožděně. Vycházel z toho, že před podáním návrhu na obnovu řízení je možno využít návrh na přezkoumání rozhodnutí, což učinil podáním ze dne 18. 6. 2014 a předpokládal, že v rámci toho bude napraveno pochybení. To vzniklo právě s odkazem na citované rozhodnutí soudu. Podle názoru žalobce není možné souběžně vést řízení o přezkoumání správního rozhodnutí a zároveň se domáhat povolení obnovy řízení.

## III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce označil ve svém návrhu na povolení obnovy novou skutečnost rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7Afs 63/2013 ze dne 4. 4. 2014. Takto byla žalobcem uvedena nová skutečnost ve smyslu ust. § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Žalobce si protirečí, pokud označuje postavení dodavatele žalobce jakožto plátce daně z přidané hodnoty za novou skutečnost a současně uvádí, že toto správce daně věděl již v průběhu daňové kontroly. Institut obnovy řízení slouží k nápravě nedostatku zjištěného skutkového stavu, nikoliv k nápravě právního hodnocení. Rozsudky soudů přitom nelze považovat za důkazy tedy okolnosti osvětluující skutkový stav věci či nové skutečnosti, ale za rozhodnutí obsahující právní úvahy a názory určitého soudu. Žalovaný dále uvedl, že výsledek jiného řízení nemá žádný vliv na to, zda rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7Afs 63/2013, resp. nově namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8Afs 59/2013, lze považovat za novou skutečnost či důkaz ve smyslu ust. § 117 písm. a) daňového řádu. Pokud jde o lhůtu pro podání návrhu

na povolení obnovy řízení, pak se žalovaný touto otázkou zabýval v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Návrh žalobce na povolení obnovy řízení byl správci daně doručen téměř 2 roky poté, kdy nejpozději došlo k uplynutí subjektivní lhůty pro podání takového návrhu. Nedošlo tak k naplnění jedné z podmínek vedení předmětného řízení a o návrhu nebylo možné meritorně rozhodnout. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

#### IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Krajský soud na úvod předesílá, že předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci nebylo vlastní daňové řízení, resp. rozhodnutí o vyměření daně, ale rozhodnutí o zastavení řízení o návrhu na obnovu řízení. V řízení o povolení obnovy řízení (tedy v první fázi obnovy řízení) správní orgán zkoumá toliko to, zda jsou naplněny podmínky, za kterých se obnovené řízení povolí, tedy naplnění podmínek stanovených v § 117 odst. 1 daňového řádu.
6. Jak již bylo shora uvedeno, řízení o návrhu žalobce na obnovu řízení bylo žalovaným zastaveno postupem ve smyslu ust. § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, podle něhož platí, že správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.
7. Podle ust. § 117 odst. 1 daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé informace, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku, rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, která má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.
8. Je tedy zjevné, že daňový řád v ust. § 117 odst. 1 písm. a) až d) upravuje striktní podmínky, které musí být splněny, aby bylo možno řízení ukončené pravomocným rozhodnutím znovu otevřít, tedy obnovit, a děje se tak výlučně na základě mimořádných a závažných okolností. K charakteru institutu obnovy řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud mj. v rozhodnutí ze dne 14. 1. 2006, č. j. 1 Afs 226/2015 - 45, dostupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), dle kterého „Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do

*pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná, a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážet nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnil dosud zjištěný skutkový stav...“*

9. Primární otázkou bylo, zda byla dodržena lhůta dle § 118 odst. 2 daňového řádu, podle kterého lze návrh na povolení obnovy podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Z předmětného návrhu na povolení obnovy řízení lze zcela jasně dovodit, že za žalobcem označenou okolnost, tzv. novou skutečnost je třeba považovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, sp. zn. 7Afs 63/2013. K tomuto rozsudku žalobce především uvedl, že z něj vyplývá, že žalobce prokázal oprávněnost daňových výdajů, tedy dodávek dřevní hmoty od dodavatele p. S. (v průběhu daňové kontroly důkazy, které žalobce předložil, nebyly finančním úřadem uznány, což bylo, jak vyplývá z tohoto rozsudku, shledáno jako nezákonný závěr). Z návrhu na obnovu řízení dále vyplývá, že v něm žalobce zmínil jeho návrh ze dne 18. 6. 2014 na přezkoumání rozhodnutí, kterými mu byla doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006, 2007 a 2008. Tomuto návrhu žalobce ze dne 18. 6. 2014 na přezkoumání rozhodnutí bylo ze strany správních orgánů vyhověno (jak tvrdil žalobce) právě pro závěry vyplývající z posledně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalobce dále uvedl, že tyto okolnosti je nutno hodnotit jako nové skutečnosti, jenž mají vliv nejenom na výsledky kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 až 2008, ale také na oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Podle žalobce okolnost, že dřevní hmotu nakoupil od p. S., je třeba považovat za novou okolnost, jenž má zcela zásadní význam pro rozhodnutí, jak ve věci dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob, tak také v případě dodatečného vyměření daně z přidané hodnoty. K otázce hmotněprávní - samotného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty žalobce dále poukázal na rozsudek soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 12. 2010, číslo C - 438/09 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8Afs 59/2013 ze dne 30. 7. 2014.
10. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že prvostupňové správní rozhodnutí dovodilo, že návrh na povolení obnovy řízení byl podán po zákonné lhůtě stanovené v ust. § 118 odst. 2 daňového řádu, tj. po šesti měsících ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Prvostupňový správce daně správně vyhodnotil obsah návrhu na povolení obnovy řízení tak, že žalobcem poukazovanou novou skutečností či důkazem byl označen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, sp. zn. 7Afs 63/2013, resp. úvahy soudu v něm obsažené, případně navazující rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ve věci přezkumného řízení vydaná pod č. j. 30018/14/5200 - 10422 - 703207, 30021/14/5200 - 10422 - 703207 a 30023/14/5200 - 10422 - 703207, jenž nabyla právní moci dne 19. 11. 2014.
11. V rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, jenž zamítlo návrh na obnovu řízení ve věci daně z přidané hodnoty, žalobce uvedl, že předpokládal, že finanční úřad obnoví řízení z moci úřední, neboť mu bylo známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, sp. zn. 7Afs 63/2013. Žalobce dále uvedl, že tento rozsudek byl nepochybně správnímu orgánu doručen a správce daně měl obnovit řízení z

úřední povinnosti podle ust. § 117 odst. 1 daňového řádu, což neučinil (přestože byl s obsahem tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu seznámen). Návrh na obnovu řízení měl žalobce podat jenom proto, že finanční úřad nesplnil svoji zákonnou povinnost. Z citovaného odvolání zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce svůj návrh na obnovu řízení založil na tvrzení existence nové skutečnosti, resp. důkazu, a to konkrétně na rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, sp. zn. 7Afs 63/2013, resp. na názorech soudu z něj podle žalobce plynoucích.

12. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu týkajícího se manželky žalobce vyplývá, že v rámci předchozího rozsudku Krajský soud v Brně dovodil, že žalobce v případě daně z příjmů fyzických osob za předmětná zdaňovací období zahrnul do daňově účinných výdajů hotovostní výdaje související s úhradou faktur vystavených dodavatelem Ph.Dr. R. S., jejich předmětem měla být dodávka stavebního řeziva a palet. Správce daně však zjistil, že dodavatel byl od 9. 11. 2004 v konkursním řízení, které nebylo ukončeno a tudíž nesměl provozovat podnikatelskou činnost. Tomuto dodavateli byla také v roce 2005 zrušena registrace k dani z přidané hodnoty. Manželka žalobce neunesla podle žalovaného své důkazní břemeno, protože nevyvrátila pochybnosti správce daně ohledně původu zboží a výdajů na jeho pořízení. Neprokázala totiž, od koho nabyla dřevní hmotu a jakou částku za ni zaplatila. Tyto informace nebylo možno získat ani aktivitou správce daně. Vykázané výdaje proto správce daně neuznal jako výdaje podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a to i přesto, že existence zboží a jeho následný prodej, včetně vytvořeného zisku nebyly sporné. Samotná existence zboží totiž nic nevypovídala podle správce daně o tom, od koho bylo získáno a za jakou cenu. Toto byly dvě zásadní pochybnosti správce daně, ke kterým měla manželka žalobce důkazní břemeno, jenž neunesla. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud ovšem nesouhlasil s těmito závěry Odvolacího finančního ředitelství a krajského soudu a dovodil, že skutečnost, že R. S. byl v rozhodné době v konkursním řízení a tudíž nebyl oprávněn vyvíjet podnikatelskou činnost, jako nedostačující k tomu, aby nezvratným způsobem byla vyvrácena věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost manželkou žalobce předloženého účetnictví. Probíhající konkursní řízení totiž fakticky nemohlo zabránit p. S., aby pokračoval v tvrzené obchodní spolupráci s manželkou žalobce a s žalobcem. Existují sice určité pochybnosti, zda Ph.Dr. S. i po prohlášení konkursu dodával manželce žalobce a žalobci dřevní hmotu, ale ty nemohou, s ohledem na dosud zjištěný skutkový stav, mít vliv na uplatněné výdaje na nákup dřevní hmoty. Skutečnost nikým nezpochybňovanou je, že manželka žalobce dřevní hmotu, jakou jí měl dodávat p. S., skutečně v rozhodném období měla, a tuto po zpracování dále prodávala svým odběratelům, kteří jí za odebrané zboží platili. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že k unesení důkazního břemene daňovými orgány ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní poplatků tak, aby důkazní břemeno opět přešlo na manželku žalobce, je proto nezbytné doplnit dokazování. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ovšem nijak přímo nevyplývá, že by žalobce prokázal oprávněnost daňových výdajů.
13. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je třeba zkoumat, zda byly naplněny podmínky ve smyslu ust. § 106 odst. 1 písm. e) spojení s ust. § 118 odst. 2 daňového řádu. Podle poslední citovaného ustanovení platí, že návrh na povolení obnovy řízení lze podat do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Otázkou, zda žalobci uplynula lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy řízení se žalovaný zabýval v odstavcích 15 až 19 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z této části odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce se s obsahem rozsudku Nejvyššího

správního soudu, sp. zn. 7Afs 63/2013 ze dne 4. 4. 2014 seznámil nejpozději dne 18. 6. 2014, neboť jak sám žalobce v návrhu na povolení obnovy řízení uvedl, na základě tohoto rozsudku podal citovaného dne návrh na přezkoumání rozhodnutí, kterými mu byla doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2006 až 2008. Žalobce se tedy o skutečnostech, jenž činí důvodem pro návrh na povolení obnovy řízení dozvěděl nejpozději dne 18. 6. 2014. S tímto závěrem Krajský soud v Brně souhlasí. Rozhodnutí, jimiž Odvolací finanční ředitelství v rámci přezkumného řízení změnilo předchozí rozhodnutí týkající se daňové povinnosti žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006 až 2008, nabylo právní moci dne 19. 11. 2014. Nejpozději k tomuto datu musel být obsah i těchto rozhodnutí žalobci znám. Za uvedeného stavu dospěl žalovaný správně k závěru, že je třeba řízení zastavit postupem podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, a to proto, že nedošlo k naplnění nutné zákonné podmínky vyplývající ze shora citovaného ustanovení § 118 odst. 2 daňového řádu. Bylo prokázáno, že návrh na povolení obnovy řízení byl podán po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o jím tvrzených důvodech obnovy řízení. Skutečnost že mělo být vedeno i řízení o přezkumu rozhodnutí o daňové povinnosti žalobce nemá podle daňového řádu žádný vliv na běh zákonné lhůty stanovené v § 118 odst. 2 daňového řádu. Nelze rovněž souhlasit s žalobcem, že by s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, sp. zn. 7Afs 63/2013, či na žalobcem uváděnou jinou judikaturu, či závěry plynoucí z nich zde měla být dána povinnost správce daně obnovit z úřední povinnosti předmětné řízení a jenž by zároveň měla mít vliv na zákonnost nyní soudem přezkoumávaného rozhodnutí, které je založeno na aplikaci ust. § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu ve spojení s ust. § 118 odst. 2 tohoto zákona. V rámci předmětného řízení žalovaný posuzoval návrh žalobce, který správně shledal opožděným.

14. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jenž směřuje proti věci, ve které již bylo pravomocně rozhodnuto. Je tedy zřejmé, že obnova řízení je právním institutem, který je sto narušit právní jistotu účastníků řízení. Právní jistotu je ovšem třeba vnímat jako jeden z pilířů právního státu. I z těchto důvodů obsahuje zákon jasné podmínky a lhůty, které musí být splněny, aby mohlo k obnově řízení dojít. V daném případě však k zachování lhůty nedošlo, a proto bylo zastavení řízení plně v souladu se zákonem.
15. Krajský soud poznamenává, že právě žalobce v návrhu na povolení obnovy označil za novou skutečnost rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 Afs 63/2013 ze dne 4. 4. 2014, resp. závěry soudu z něj dle žalobce plynoucí, přičemž co se týká jejich právního hodnocení, toto již nebylo pro posouzení včasnosti podání návrhu na obnovu řízení rozhodné.

## V. Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, jenž neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti

nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. 3. 2020

Mgr. Milan Procházka  
předseda senátu